

Հովհաննես Թումանյան

Ների՛ր, ո՛վ կույս, որ հուզեցի...

Ների՛ր, ո՛վ կույս, որ հուզեցի
Խաղաղ կուրծքդ կուսական,
Մեղստտ սրտով ես չուզեցի
Կործանել քո ապագան:

Այն մի անմեղ խաղ էր, հոգի՛ս,
Պատանեկան հասակի,
Որ անցնելով պատճառ դարձավ
Քո աչքերիդ արցունքի:

Ես գուշակել չըկարացի

Կյանքի վճիռն անարդար,
Անգիտությամբ ես հարուցի
Այդ փոթորիկն անդադար:

Ների՛ր, ո՛վ կույս, բուռն եռմունքին
Պատանեկան կրքերի,

Ների՛ր, հոգիս, որ մատնեցին
Քնքուշ սիրտդ վշտերի:

